HØJESTERETS DOM
afsagt onsdag den 16. april 2025

Sag 105/2024
(1. afdeling)

Anklagemyndigheden
mod
T
(advokat Eddie Omar Rosenberg Khawaja, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Københavns Byret den 4. juli 2023 (SS 4-7910/2023) og af Østre Landsrets 4. afdeling den 16. maj 2024 (S-2010-23).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Jens Peter Christensen, Hanne Schmidt, Jens Kruse Mikkelsen, Rikke Foersom og Søren Højgaard Mørup.

Påstande
T har påstået frifindelse for udvisning, således at han tildeles en advarsel om udvisning. Subsidiært har han påstået sagen udsat.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Supplerende sagsfremstilling
Af notat fra Familieretshuset af 18. december 2020 fremgår bl.a., at T og M var til et møde i anledning af, at T havde søgt om, at deres fælles barn, B født den 14. december 2015, skulle have bopæl hos ham. Det fremgår af notatet, at T fraflyttede den fælles bopæl den 12. juni 2017, og at han siden da havde haft samvær med B i en 7/7-ordning. Det fremgår desuden, at M havde været fængslet i seks uger i 2020, og at B i de uger, hvor han skulle have været hos hende, i stedet var hos sin mormor.

Børnehuset X vurderede i en udtalelse af 8. januar 2021, at B havde en fin tilknytning til begge forældre, og at hans udvikling og trivsel var god.

T har i perioden fra den 1. maj 2023 til den 17. marts 2025 været indsat til afsoning. Af en mail fra kriminalforsorgen til Rigsadvokaten fremgår, at straffuldbyrdelsen ved en fejl ikke blev standset den 17. december 2024 på trods af Ts anke til Højesteret. Under afsoningen har han haft i alt fire besøg af B. Sønnens sidste besøg var den 11. november 2023.

Af udtalelse fra Københavns Kommune af 18. december 2023 fremgår bl.a., at kommunen havde modtaget underretning fra Rudersdal Kommune vedrørende B og hans familie. Det fremgår, at Rudersdal Kommune vedvarende havde bekymringer om vold, misbrug mv. ved begge forældre og bekymringer for Bs trivsel og udvikling og for forældrenes måde at yde omsorg for sønnen.

Efter landsrettens dom i denne sag blev den fælles forældremyndighed over B ophævet ved dom afsagt af Retten på Frederiksberg, således at M har forældremyndigheden over ham alene.

Af mail af 19. marts 2025 fra Københavns Kommune til Københavns Politi fremgår bl.a. følgende om sønnens forhold:

> ”B er anbragt hos sin mormor, ... siden juni 2024, grundet forældres manglende evne til at sikre sikkerhed i hjemmet. Han går i skole og har kontaktperson med fokus på fritidsliv. Han ser sin mor ca. 1 gang om ugen og har haft telefonisk kontakt med far.
>
> Det vurderes, at B er velanbragt og at anbringelsen hos mormor er med til at skabe stabilitet for B og at han fortsat skal være anbragt. Han indgår positivt i sit kontaktpersonforløb og profiterer af indsatsen. Der er et ønske om at B på sigt skal indgå i et traumeforløb for at få bearbejdet de oplevelser han har haft i forbindelse med fysisk og psykisk vold i hjemmet mellem forældre og mor og tidligere partner.”

Anbringender

T har anført navnlig, at udvisning vil medføre et indgreb i hans mindreårige barns rettigheder ifølge artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF).

Bestemmelsen er til hinder for udvisning af en tredjelandsstatsborger, når den pågældende faktisk tager sig af et mindreårigt barn, som er statsborger i medlemsstaten, hvis udvisningen af den pågældende indebærer, at barnet bliver nødsaget til at forlade EU's område og dermed fratages den effektive nydelse af kerneindholdet af sine rettigheder som unionsborger, jf. bl.a. EU-domstolens dom af 8. marts 2011 i sag C-34/09 (Zambrano). Vurderingen beror på en bedømmelse af, om der består et afhængighedsforhold mellem forælderen og barnet.

Der består et tilstrækkeligt kvalificeret afhængighedsforhold for hans søn på 9 år. Der var fælles forældremyndighed frem til ultimo 2024, hvor forældremyndigheden blev tillagt moderen, idet han afsonede to fængselsstraffe. Indtil afsoningen har han haft en 7/7-ordning. Han har deltaget fuldt ud i opdragelsen og den økonomiske forsørgelse, og han har været tæt knyttet til sønnens opvækst i social og følelsesmæssig forstand. Han har deltaget i sønnens daglige liv, og under sin afsoning har han haft normalt og kontinuerligt samvær med sønnen.

Selv om det principielt påhviler ham at fremlægge forhold, som kan underbygge, at der består en risiko for, at sønnen vil skulle forlade EU's område, hvis han udvises, påhviler det de nationale myndigheder at sørge for, at den effektive virkning af TEUF artikel 20 ikke bringes i fare. Han har kun begrænset adgang til oplysninger om sønnens frivillige anbringelse, som følge af at moderen er tillagt den fulde forældremyndighed. Som sagen er oplyst, er der risiko for, at sønnen vil skulle forlade EU's område, hvis han ikke har adgang til sin fars støtte og omsorg her i landet.

Sønnens anbringelse hos sin mormor rejser i sig selv spørgsmål om, hvem der må antages at være hans primære omsorgsperson, og myndighederne har ikke godtgjort, at dette ikke er ham som far. Det beror på fejl hos kriminalforsorgen, at han har været afskåret fra at indtræde i en central, daglig omsorgsfunktion for sin søn, der kunne have afskåret anbringelsesbehovet.

Der er som følge af det anførte om hans forhold til sønnen og som følge af sønnens alder og sårbare situation en nærliggende risiko for, at sønnen må forlade EU's område, hvis landsrettens dom stadfæstes.

Udvisning vil endvidere være i strid med hans egne rettigheder som økonomisk erhvervsaktiv tyrkisk statsborger i henhold til afgørelsen efter associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet.

Det er en forudsætning for, at han kan udvises, at hans adfærd aktuelt udgør en reel og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Det er der ikke grundlag for at fastslå.

Ved vurderingen af udvisningsspørgsmålet må det indgå, at forholdet, der er til bedømmelse i denne sag, tidsmæssigt ligger forud for forholdet, der knytter sig til Retten i Glostrups dom af 15. marts 2023, hvor han blev tildelt en advarsel om udvisning. Selv om forholdet i den foreliggende sag var indgået i de tidligere afsagte domme, hvor han blev dømt for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 244 og § 245, ville han ikke være blevet udvist.

Endelig vil udvisning være i strid med hans rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Det kræver tungtvejende grunde at udvise ham, da han ikke er advaret om udvisning forud for de begåede forhold, og da han har en meget nær familiemæssig tilknytning til sin søn. Der foreligger ikke sådanne tungtvejende grunde.

Uanset at forholdet, der er til pådømmelse i denne sag, samt de forhold, han tidligere er straffet for, er udtryk for alvorlig kriminalitet, er den samlede straf for disse overtrædelser alene udmålt til 2 år og 3 måneders fængsel. Det er en relativ mild straf, jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 14. september 2021 i sag 41643/19 (Abdi mod Danmark).

Det må tillige indgå i afvejningen, at han er omsorgsperson for sin søn, der ingen tilknytning har til Tyrkiet, er dansk statsborger, har haft hele sit liv i Danmark og derfor ikke kan henvises til at tage ophold i Tyrkiet. Familielivet kan ikke opretholdes gennem videokommunikation eller telefon.

Såfremt Højesteret finder, at der ikke på det foreliggende grundlag kan konstateres et kvalificeret afhængighedsforhold, bør sagen udsættes. Sagen for byretten og landsretten har været usædvanligt underoplyst, og der er først nu fremkommet oplysninger om sønnens anbringelse uden for hjemmet, der ikke i fuldt omfang har kunnet belyses af ham, idet han ikke har del i forældremyndigheden.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at udvisning ikke vil være i strid med TEUF artikel 20, associeringsafgørelsen eller Menneskerettighedskonventionen.

Det kan ikke lægges til grund, at der består et sådant afhængighedsforhold mellem T og sønnen, at sønnen vil blive nødsaget til at forlade EU's område, hvis T udvises.

Både sønnen og hans mor er danske statsborgere, og udvisning vil derfor ikke have opholdsretlige konsekvenser for sønnen. Endvidere har T og sønnen – bortset fra en periode fra sønnens fødsel den 14. december 2015 til den 12. juni 2017 – ikke haft fælles adresse.

T har i en periode med en 7/7-ordning bidraget til sønnens underhold, og de har haft en følelsesmæssig tilknytning, men fra den 1. maj 2023 og frem til den 17. marts 2025 har T været indsat til afsoning. Han har under afsoningen ikke haft besøg af sønnen siden den 11. november 2023 og har derfor i en længere periode frem til nu ikke været en central omsorgsperson for sønnen.

Den omstændighed, at sønnen siden juni 2024 har været anbragt hos sin mormor på grund af moderens forhold, kan ikke tillægges afgørende betydning. Anbringelsen er sket for at skabe stabilitet for sønnen, og en fortsat anbringelse med kontakt til moderen synes at være bedst i overensstemmelse med sønnens tarv.

Selv hvis det fastslås, at der består et afhængighedsforhold, er Ts kriminalitet af en sådan karakter, at den udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der er til skade for en grundlæggende samfundsinteresse i Danmark. Der er således tale om et sådant ekstraordinært tilfælde, at udvisning af T ikke vil være i strid med TEUF artikel 20. Han vil have mulighed for at opretholde kontakten til sin søn ved bl.a. telefon og internet.

Det vil heller ikke være i strid med afgørelsen efter associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet at udvise T, idet han aktuelt udgør en reel og tilstrækkelig alvorlig trussel.

T er i denne sag idømt 1 års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 216, § 232 og § 260, stk. 1, nr. 1. Straffen er fastsat som en tillægstraf til to domme, hvor han er straffet

med henholdsvis 6 måneder og 9 måneders fængsel for bl.a. grov vold mod kvinder. Han er endvidere gennem en årrække straffet ved en lang række domme, herunder også for vold, begået før og efter forholdet i denne sag. Han er ikke siden dom af 31. maj 2023 dømt for mere alvorlig kriminalitet, hvortil bemærkes, at han har været frihedsberøvet i perioden fra den 1. maj 2023 til den 17. marts 2025.

Endelig er udvisning ikke i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 8 henset til karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet og den samlede længde af den idømte fængselsstraf. Ts kriminalitetshistorik taler ligeledes for udvisning.

Han er ikke forud for, at forholdet i denne sag blev begået, formelt blevet advaret om udvisning. Han har dog for landsretten forklaret, at han husker, at anklagemyndigheden under en tidligere straffesag, der blev afgjort ved Københavns Byrets dom af 6. oktober 2020, nedlagde påstand om, at han i medfør af udlændingelovens § 24 b blev tildelt en advarsel om udvisning. Sagen blev i første omgang afgjort med en betinget straf, og der var derfor ikke hjemmel til at tildele en advarsel om udvisning.

I kraft af længden af sit ophold i Danmark og sin søn og familie har T en stærk tilknytning til Danmark, og hans tilknytning til Tyrkiet er begrænset. Ved en samlet proportionalitetsbedømmelse må der imidlertid lægges afgørende vægt på karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet og på, at der er en betydelig risiko for fremtidig kriminalitet.

Der er ikke grundlag for at udsætte sagen på indhentelse af yderligere oplysninger om hans forhold til sin søn.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

T er ved landsrettens dom idømt en tillægsstraf på fængsel i 1 år for voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje, blufærdighedskrænkelse og ulovlig tvang, jf. straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 225, § 232, stk. 1, og § 260, stk. 1, nr. 1. Landsretten bestemte, at han skulle udvises af Danmark med et indrejseforbud i 6 år.

For Højesteret angår sagen alene spørgsmålet om udvisning.

Det følger af udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 22, nr. 2, 3 og 6, at T skal udvises, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Ifølge lovens § 26 b kan udvisning af udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

T, der er 35 år, er tyrkisk statsborger. Han er ikke gift eller samlevende, men har en søn på 9 år. Udvisning vil indebære et indgreb i hans ret til privatliv og familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Det er ubestridt, at T er omfattet af artikel 6 i afgørelsen efter associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet. Hans søn er dansk statsborger og dermed som unionsborger beskyttet af artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF).

Spørgsmålet er, om udvisning vil være i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 8, associeringsafgørelsens artikel 14, stk. 1, eller TEUF artikel 20.

Menneskerettighedskonventionen
Udvisning vil som nævnt indebære et indgreb i Ts ret til privatliv og familieliv, jf. Menneskerettighedskonventionens artikel 8, stk. 1, og er derfor kun berettiget, hvis betingelserne i bestemmelsens stk. 2 er opfyldt. Udvisning har hjemmel i udlændingeloven og har til formål at forebygge uro eller forbrydelse. Det afgørende er herefter, om udvisning må anses for nødvendig af hensyn til disse formål. Dette beror på en proportionalitetsvurdering.

De kriterier, der skal indgå i vurderingen, er bl.a. de samfundsmæssige behov for udvisning under hensyn til karakteren og alvoren af den begåede kriminalitet. I vurderingen indgår ligeledes, hvor længe den pågældende har været i opholdslandet samt styrken af de familiemæssige, sociale og kulturelle bånd til opholdslandet og statsborgerskabslandet. Der skal foreligge meget tungtvejende grunde for at retfærdiggøre en udvisning, når der er tale om en fastboende udlænding, der er født i landet eller indrejst som barn og har tilbragt det meste af sin barndom og ungdom i landet. Der henvises bl.a. til Menneskerettighedsdomstolens dom af 23. juni 2008 i sag 1638/03 (Maslov mod Østrig).

Det følger endvidere af praksis fra Menneskerettighedsdomstolen, at det som led i proportionalitetsvurderingen må indgå, hvilken varighed et eventuelt indrejseforbud har, herunder om det er for bestandig eller tidsbegrænset.

Associeringsafgørelsen

Det følger af associeringsafgørelsens artikel 14, stk. 1, at en tyrkisk statsborger, der er omfattet af afgørelsen, alene kan udvises af opholdsstaten, når dette er begrundet i hensyn til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed.

EU-Domstolen fastslog i præmis 78 og 79 i dom af 8. december 2011 i sag C-371/08 (Ziebell), som drejede sig om udvisning af en tyrkisk statsborger, der var født og opvokset i Tyskland, at artikel 12 i Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding kan bruges som EU-retlig referenceramme ved anvendelsen af artikel 14, stk. 1, i associeringsafgørelsen. Efter dette direktivs artikel 12 kan medlemsstaterne kun træffe afgørelse om at udvise en fastboende udlænding, hvis vedkommende udgør en reel og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed. Endvidere må udvisningen ikke være begrundet i økonomiske forhold, og før en afgørelse om udvisning træffes, skal der tages hensyn til varigheden af opholdet i medlemsstaten, den pågældendes alder, konsekvenserne for den pågældende og dennes familiemedlemmer samt tilknytningen til opholdslandet eller manglende tilknytning til oprindelseslandet.

Det fremgår af Ziebell-dommens præmis 82, at foranstaltninger begrundet i den offentlige orden eller sikkerhed kun kan træffes, hvis det efter de kompetente myndigheders konkrete vurdering i det enkelte tilfælde viser sig, at den pågældendes personlige adfærd aktuelt udgør en reel og tilstrækkeligt alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Ved denne vurdering skal myndighederne desuden påse, at såvel proportionalitetsprincippet som den berørte persons grundlæggende rettigheder overholdes, navnlig retten til respekt for privatliv og familieliv.

TEUF

TEUF artikel 20 er efter EU-Domstolens fortolkning til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, hvorefter en tredjelandsstatsborger, som er blevet dømt for et strafbart forhold, skal udvises fra medlemsstatens område til et tredjeland, selv om den pågældende faktisk tager sig af et mindreårigt barn, som er statsborger i medlemsstaten, hvis udvisningen af den pågældende indebærer, at barnet bliver nødsaget til at forlade Unionens område og dermed fratages den effektive nydelse af kerneindholdet af sine rettigheder som unionsborger. Om barnet bliver nødsaget til at forlade Unionens område, beror på en bedømmelse af, om der består et afhængighedsforhold mellem forælderen og barnet. Der skal ved vurderingen heraf tages hensyn til barnets tarv og samtlige omstændigheder i sagen, herunder navnlig barnets alder, fysiske og følelsesmæssige udvikling, graden af den følelsesmæssige tilknytning til den pågældende forælder og den risiko, som adskillelsen fra forælderen indebærer for barnets ligevægt, jf. præmis 66-67 i EU-Domstolens dom af 5. maj 2022 i de forenede sager C-451/19 og C-532/19 (Subdelegación).

En medlemsstat kan dog i ekstraordinære tilfælde udvise forælderen, selv om barnet som konsekvens heraf bliver nødsaget til at forlade Unionens område. Det er en forudsætning herfor, at udvisningen er begrundet i forælderens personlige adfærd, som skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkeligt alvorlig trussel, der er til skade for en grundlæggende samfundsinteresse i den pågældende medlemsstat, og at udvisningen er begrundet i en hensyntagen til de forskellige involverede interesser, jf. præmis 50 i EU-Domstolens dom af 13. september 2016 i sag C-304/14 (CS).

Den konkrete sag

Afhængighedsvurderingen efter TEUF

Ts søn, B, og Bs mor er danske statsborgere og vil kunne blive boende i Danmark, selv om T udvises. B er 9 år. T boede sammen med B og hans mor, indtil B var ca. halvandet år. T havde herefter samvær med B i en 7/7-ordning, indtil han blev indsat til afsoning den 1. maj 2023. Under afsoningen har han haft besøg af B fire gange, senest i november 2023. Efter landsrettens dom i denne sag har Bs mor fået tilkendt forældremyndigheden alene. De sociale myndigheder har i en årrække været bekymrede for Bs trivsel og udvikling og for forældrenes omsorg for ham. Siden juni 2024 har han været frivilligt anbragt hos sin mormor, og de socia-

le myndigheder vurderer, at han er velanbragt. T blev løsladt den 17. marts 2025 og har efter det oplyste set sin søn en enkelt gang siden da.

Efter en samlet vurdering af Bs tilknytning til sin far og Bs forhold i øvrigt finder Højesteret, at der ikke er grundlag for at antage, at der består et sådant afhængighedsforhold mellem T og B, at B bliver nødsaget til at forlade Unionens område, hvis T udvises. Der er efter de foreliggende oplysninger ikke grundlag for at tage Ts subsidiære påstand om udsættelse af sagen til følge.

Trusselsbetingelsen efter associeringsafgørelsen

T er som nævnt i den foreliggende sag idømt fængsel i 1 år for voldtægt ved andet seksuelt forhold end samleje, blufærdighedskrænkelse og ulovlig tvang begået i 2022. Han havde på en båd flere gange nægtet at efterkomme Fs ønske om at blive sejlet i land, idet han kun ville bringe hende i land, hvis hun gav ham et kys, hvilket hun flere gange nægtede at gøre, men til sidst efterkom. Herefter tog han hårdt fat i hende. Hun sagde flere gange nej og forsøgte at skubbe ham væk. Han indførte herefter sine fingre i hendes vagina uden hendes samtykke og beordrede hende til at lægge sig ned og se på ham, mens han onanerede sit lem, indtil han fik udløsning på hendes lår.

T er foruden kriminaliteten i den foreliggende sag dømt for en række voldsforhold begået i 2019 og 2020. Han blev ved Københavns Byrets dom af 6. oktober 2020 idømt en betinget fængselsstraf på 3 måneder for vold begået i 2020, idet han bl.a. slog en kvinde flere gange med knyttet hånd og rev hende i håret, således at hun faldt til jorden, hvorefter han sparkede hende flere gange. Ved Retten i Glostrups dom af 15. marts 2023 blev han idømt 6 måneders fængsel for grov vold i gentagelsestilfælde og trusler ligeledes begået i 2020, idet han slog en kvinde i ansigtet med flad hånd og rev hende i håret, hvorefter han satte sig oven på hende og viklede en ledning om hendes hals og strammede til, ligesom han holdt for hendes mund og næse, således at hun ikke kunne få luft. Efterfølgende slog han hende med et bordben i ansigtet og på kroppen. Endvidere truede han med, at han ville torturere hende og stikke hende med en kniv. Ved Retten på Frederiksbergs dom af 31. maj 2023 blev ham idømt en tillægsstraf på 9 måneders fængsel for bl.a. to tilfælde af grov vold, et tilfælde af simpel vold samt for røveri og fareforvoldelse. Ved et af voldsforholdene kastede han flere tallerkener efter en kvinde, der

blev ramt og måtte sys i panden. Ved en anden lejlighed slog han den samme kvinde adskillige gange på kroppen og ansigtet med et bordben.

T er også før disse domme straffet flere gange for personfarlig kriminalitet, idet han som mindreårig er dømt for vold, herunder grov vold, trusler og vidnetrusler, og som voksen for vold og trusler om vold. Han er desuden mange gange straffet med bøde, bl.a. for overtrædelse af straffeloven, færdselsloven og lovgivningen om euforiserende stoffer.

Hans kriminalitet viser manglende vilje til at overholde dansk lovgivning, og Højesteret finder, at der er betydelig risiko for, at han også fremover vil begå alvorlig kriminalitet i Danmark, hvis han ikke udvises.

På den anførte baggrund finder Højesteret, at Ts kriminalitet er af en sådan art og alvor, at hans adfærd aktuelt udgør en reel og tilstrækkeligt alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse.

Proportionalitet efter associeringsafgørelsen og Menneskerettighedskonventionen
T er som nævnt 35 år. Han er som 8-årig kommet fra Tyrkiet til Danmark, hvor han har gået i skole, men han har ikke taget afgangseksamen fra folkeskolen og har ikke gennemført en egentlig erhvervsuddannelse. Han har i januar 2021 oplyst, at han da havde haft sammenlagt ca. 8 års beskæftigelse. Siden har han været i beskæftigelse i ca. 13 måneder i flere forskellige virksomheder, indtil han blev indsat til afsoning den 1. maj 2023.

Som anført er T ikke gift eller samlevende, men har en søn på 9 år, som han indtil den 1. maj 2023 havde samvær med i en 7/7-ordning. Han har det meste af sit liv boet i Danmark, bl.a. hos sin mor, der afgik ved døden i 2019. Han har ikke kontakt til sin far i Tyrkiet og ved ikke, om han lever. Han har en lillebror og en fætter i Danmark.

Han boede hos sin mormor i Tyrkiet, indtil han var 8 år. Han har været på ferie i Tyrkiet flere gange, senest for ca. 10 år siden. Højesteret lægger til grund, at han taler tyrkisk, og at han bl.a. gennem sin opvækst hos sin mormor i Tyrkiet har kendskab til tyrkisk skik og kultur.

Ts tilknytning til Danmark er langt stærkere end hans tilknytning til Tyrkiet, men Højesteret lægger til grund, at han ikke vil være uden forudsætninger for at etablere en tilværelse i Tyrkiet, hvis han udvises.

Efter en samlet vurdering af karakteren og omfanget af den kriminalitet, som T har begået, tiltræder Højesteret, at der uanset hans stærke tilknytning til Danmark og begrænsede tilknytning til Tyrkiet foreligger meget tungtvejende grunde for at udvise ham. Udvisning af ham med et indrejseforbud i 6 år vil herefter ikke være uproportional. Det er indgået i vurderingen, at han og sønnen vil kunne bevare kontakten via bl.a. telefon og internet.

Konklusion
Udvisning af T vil ikke være i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 8, associeringsafgørelsens artikel 14, stk. 1, eller TEUF artikel 20.

Højesteret tiltræder herefter, at T skal udvises med et indrejseforbud i 6 år. Højesteret stadfæster derfor landsrettens dom.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

T skal betale sagens omkostninger for Højesteret.